

Carta d'amor

Estimada,

Segurament mai no llegiràs el que ara em dispero a escriure. Aquesta carta acabarà a la paperera feta miques i es barrejarà amb els tres intents que l'han precedit. Com he fet sempre durant la meva curta vida, acabaré estripant qualsevol mot que parli de mi.

Escriu aquesta carta per aclarir el meu adéu sobtat, la meva desaparició, però sobretot, per recordar i entendre el camí que m'ha portat fins aquesta illa desolada. La nostra relació va navegar fins uns límits que no esperava ni desitjava, i finalment necessito parlar-ne.

Recordo la primera vegada que et vaig veure. Revisc els primers contactes innocents i les primeres fugides juganeres a racons amagats. Papallonejàvem plegats i ens sentíem amos i senyors de tot. Ens veïem només de tant en tant. Sempre estaves al meu costat en els millors moments, però encara era capaç de passar èpoques sense veure't. Ens distanciàvem per retrobar-nos de nou en una nit boja.

En aquella època tenia la meva colla d'amigues i amics, la meva família, el meu gos, i m'agradava passar estones amb tots ells. El meu desig d'estar amb tu però, augmentava després de cada trobada. I va ser així com la situació es va anar complicant més i més.

Cada vegada estava més penjat de tu. De veure'ns de tant en tant vam passar a veure'ns cada dia. Matí, tarda i nit. No podia viure sense tu. Al teu costat al·lucinava, em sabia segur, més simpàtic, més valent, i sobretot, em sentia important.

Encegat, vaig oblidar-me de la meva colla. Em vaig apartar de tot i de tothom perquè només amb tu, la vida tenia un sentit. Vaig deixar els estudis. Em vaig barallar i distanciar de qualsevol que insinuava que tu no em convenies. Captiu dels teus encants, de la teva força, veia com molts altres t'admiraven i s'acostaven presos del teu poder. Coneguda i famosa, et passejaves per arreu com la nimfa de la joventut. Però eres meva, com jo era cada vegada més teu.

Vaig fer tantes bestieses per poder estar al teu costat... Sense tu m'avorria profundament. Res era important si tu no hi eres, res em motivava ni em satisfia. Em vaig arrapar a tu com una bena s'enganxa a les ferides, i la nostra relació es va convertir en la meva condemna. En la teva absència, tot se'm feia gros i tot em feia por.

De mica en mica, vaig anar tallant els fils d'un titella cada vegada més trist i apagat. Et vares convertir en el meu únic objectiu, la meva fita, el meu pa i la meva aigua. Com vaixell a la deriva, em vaig allunyar de terra ferma a la recerca d'un miratge cada vegada més llunyà.

La meva dependència va arribar a ser tan malaltissa que vaig deixar de ser feliç al teu costat perquè, estant amb tu, ja patia per quan no hi fossis.

Vaig quedar sol i apartat. Vaig sobreviure fins que també em vaig odiar a mi mateix i vaig tallar el darrer fil. I ara les papallones em fan companyia. No sé per què tot el dia volten per l'habitació? Estic segur que esperen alguna cosa, però no sé ben bé què! Res és com esperava!

Adéu nimfa.

Aquesta carta va ser reconstruïda destriant els fragments d'un munt de bocins de paper trobats per un metge d'un hospital psiquiàtric, després de revisar les deixalles d'un jove malalt que, des del seu ingrés, no havia dirigit mai la paraula a ningú.